

*No hát akkor mit is adjak
csérébe?*

*Csillagot, ha kezem addig
felérne.*

*De mind olyan magas és oly
picikék,
olyanok, mint . . . láttál tegnap
kicsibét.*

Adjam oda? No még mit nem!

*A csibék
alszanak még reggelig egy
kicsikét.*

*Holnap mindet idehívom,
s a csibék
csipogjanak neked ilyen
versikét.*

Igy ni, szépen, így ni, fiam . . .

Fele éj

*elszaladt már, apunak most
te mesélj.*

*Itt hagyom a tollat is már,
itt neked,
alszom én is, álmodd tovább
versemet.*

LÓDI FERENC

Szeretlek

*Az éj oly lustán terül szét a tájon,
az égen apró csillag-milliárd.*

*A csillagnéző szemed tűzben látom,
s a kereképű hold nevet miránk.*

*Szeretsz-e, mondd? Kérdésem, mint a harmat,
leül közénk — a szived, hogy dobog! —*

*Szellő neszez, szívemmel betakarlak;
szólj, kedves, nézd, a csönd hozzánk szokott!*

A fűz ezernyi levélkéje táncol.

Nekiünk csobog a Tisza ott alatt.

*Bagoly huhog a fák sűrű bogából
s vakondok túr a földben gondtalan.*

*Szeretsz-e, mondd? — Az éj körénk fonódott,
a szénailat édes, mint a méz.*

*Tenger-csillag hullajt a vízre csókot,
s a víz tükrén a szél fodrot csipkéz.*

Szeretsz-e, mondd, úgy, ahogy én szeretlek
életre íbátran — száz tücsök zénél,
bogár repül fel dézsmálni a szedret,
s levélkék selyme csókra összeér.
A víz ezüstjén kis halacska játszik,
föl-fölpattan és aztán elmerül —
Szeretlek én a végső lobbanásig
öt érzékkel, szívem érted hevül.

Szeretlek, hallom hangos szívverésed,
egy margaréta arcodra hajolt,
árnyékot vont a szemeden középelt,
s virágpórából lám, ajkadra szórt.
El-elnézlek s hallgatlak, mintha szólnál,
térded fehérre vezeti szemem,
végig fut rajtad s megáll a két dombnál,
mely átremeg ruhádon feszesen.

Szeretlek, ahogy láng szeret lobogni,
szeretlek, mint a kelő holnapot,
s e nagy szerelmet meg tudom okolni:
szeretlek, jövőnk teljében ragyog!
Szeretlek, ahogy csak ember szerethet,
ahogy a gyermek vidáman kacag,
ahogy forrás csobog, ha megeredhet,
ahogy súlyos a föld és hallgatag.

Szeretlek, mint magot, mely szárba-szökken —
idő múlása ránk visszaragyog,
fiúk s leányok dala száll körültem:
veled örökre fiatal vagyok!
Szeretlek, mint a legmerészebb álmot,
amely jövőnkhez közelebb vezet.
Szeretlek, mint hazám s a nagyvilágot,
szeretlek, mint a harcós életet.